

Вероника Иг. Лазарова

*Забивам
се с море*

*Посвеждавам тази книга на този, който
отключи римите в ритъма на сърцето ми.*

*Следите върху пясъка, водата ги отмива,
но върху камък, вековете съхраняват.
Върху сърцето си написах твойто име,
следите върху плът - и те остават...*

ЗАВИВАМ СЕ С МОРЕ

По мотиви от приказката "Малката Русалка" на Ханс Кристиан Андерсен

Лежа на пясъка златист и слушам,
мелодията странна във рапана.
Завивам се с море и се отпускам,
заспивам сред вълни и морска пяна.

В съня превръщам се в русалка,
намерена от оня княз, така жадувала.
Но вече съм без рибена опашка,
с крака човешки съм я заменила.

Нозете ми кървят от болка,
когато стъпвам по Земята,
но пренебрегвам дискомфорта
и с радост гледам си краката.

Мълча, защото жертвах си езика,
но в името на любовта си заслужава.
И затова с очите си общувам,
запазих и сърцето си – да се вълнувам.

Русалка съм, но земен мъж обичам.
На обичта и любовта му се надявам,
да се превърна в земното момиче.
Ако се влюби в мен, завинаги оставам.

Знам, князът много ме обича!
Приятно му е, с него да съм в тъжни дни.
За него съм приятелка, добро момиче,
но влюбен е в княгиня, от години.

Очите на княгинята са теменужени
и пронизателно се вглеждат в мене.
А моите, с цвета на морските вълни
я гледат тъжно, стичат се сълзи солени.

В деня на сватбата, на кораба,
ще се превърна в морска пяна.
Една вълна ще се разбие в палуба,
от мене нищо няма да остане...

Магьосницата дава шанс, да се спася.
С кама, в съня му, княза да убия.
И щом кръвта опръска моите крака,
отново рибена опашка да добия.

Но примирявам се с трагичната съдба.
Целувам княза с обич, а после си отивам.
Поглеждам за последно червената зора
и в този миг усещам, че в пяна се разливам.

А другите русалки – моите сестри,
напразно ще ме чакат, да се върна...
И зная колко много, и тях ще ги боли,
когато призори във пяна се превърна.

В замяна, Бог дарява ми крила, да полетя
със полъха на вятъра към слънцето.
Завръщам се за миг, на княза във съня,
целувка сетна пращам му по въздуха...

Завивам се с море, но в миг вълната се отдръпва
и само морска пяна на брега остава...
Прибойт ме зове. Русалка пее, някъде се скита...,
а дъщеря на въздуха завинаги отлита.

ДЪХ НА ЛЯТО

ТЯ ГО ЧАКА

Тя го чака облечена в бяло
на брега, под лазурно небе.
Песен тихичко шепне рояла,
ноти плуват в открито море.

Малка лодка отплува от кея,
вятър свири в бели платна.
Той ще стигне ли нявга до нея,
ще целува ли нежно в нощта...

Тя го чака. Морето е бурно,
ала слънцето ще го успокои.
Той при нея ще се завърне,
с малка лодка, по бели вълни.

МОСТЪТ СЪБИРА

Вървим по различни брегове.
Край теб океан, край мене море.
Океанът от бури сърдито бушува,
а морето е синьо, но се вълнува.

Мостът на реката, два бряга събира,
но Морския мост, любовта е открила.
Там пътят към морето става един
и заедно можем, към изгрева да вървим.

Подарй на мен и красивите залези,
които ще помнят завинаги нас.
Привечер, към брега погледи вперили,
двама прегърнати, на Моста в Бургас.

ИСКАШ ЛИ

Искаш ли със теб да хванем слънцето,
преди да се докосне до водата.
Преди да се разлее сред вълни,
преливащи във цветовете на дъгата.

Искаш ли да гоним с тебе вятъра,
който роши палаво къдриците.
Който нежно гали сините вълни
и люлее върху клони птиците.

Искаш ли да се люлеем на луната,
нарисувана върху индигов небосвод.
Нарисувана от нас със злато,
сред звезди, със сребърен обков.

В ТЕБ ЗАСПИВАМ

В ТЕБ ЗАСПИВАМ

Разтварям се на молекули и на атоми,
до малкото ядро на мойта същност.
Усещаш ли ме във дъха на вятъра,
около теб в ефирната безплътност?

На пръсти, във ума ти тихо влизам,
разхождам се край образи от спомени.
В сърцето ти притихнала заспивам,
в мечтите ти, в сълзи от теб отронени.

Не ме буди веднага, само ме помилвай.
Приспивай ме със пулса на сърцето си.
Върху гърдите си сложи ръце, стопли ме,
ще ти помогна да изгониш страховете си.

Сънувам се върху горещи пясъци,
а пулсът на сърцето са вълните.
Страхът се слива с гларусови крясъци,
вълните в ритъм своя бряг достигат.

Събуждаш ме, поглеждаш ме в очите.
От тях преливат морските вълни.
Пречупват златни, слънчеви отблясъци.
Прошепваш тихо: „В мене остани“!

ДО ПОИСКВАНЕ

Ще изпратя сърцето си някой ден,
в пощенски плик – до поискване.
Без това е на твоето сърце в плен.
Много е тъжно, потиска ме.

Ако пристигне при твойто сърце,
сигурна съм – ще се усмихне.
Проверявай на пощенското гише.
Адресирано е до теб: До поискване!

Ако сърцето в плика ти носи тъга,
не го адресирай обратно до мен.
Надпиши плика с адрес: „Самота“
и дано при теб да се върне един ден...

СБЪДНАТОСТ

СБЪДНАТОСТ

Докосваме се с красотата на душите си.
В прегръдка страстна, пламъците парят.
И щом ръката ти вплете във мойта пръсти,
телата ни на свой език отново проговарят.

Душите тихо се прегръщат със телата ни,
страстта, неземна музика от стонове излива.
А в ъгъла стоят захвърлени крилата ни...
Дори без тях, мигът от сбъднатост прелива.

Телата в ритъм се извиват като нотите,
танцуващи изящно, в такт, по петолиние.
Душите ни ликуват, следва многоточие...
а после бавно страстите заспиват.

КАФЕ И МЛЯКО

Бяла е женската душа, като мляко.
Мъжът, като черно кафе я възбужда.
Отпива от нея с устни, докосва сляпо,
страстта в женското тяло събужда.

Кафе и мляко на тънки струи се стичат,
Препълват чашата, в екстаз се разливат.
Женска хубост, мъжките сетива привлича.
Страстно танго, мъж и жена танцуват.

Черно и бяло в едно, в живота се сливат.
Женска любов, мъжка страст укротява.
Мляко и кафе от чашите ни преливат.
Кафето възбужда, а млякото успокоява.

ЗА ДА СЪМ ЩАСТЛИВА

ЗА ДА СЪМ ЩАСТЛИВА

Какво е нужно за да съм щастлива?

Едно море, една ръка
и пеперуда пърхаща с крила,
ефирна и красива!

Целувка сладка, сълза солена
и две очи от мене заплениени.
Душа, като перо на птица нежна,
от моята усмивка озарена.

АЗ МОГА ВСИЧКО ДА ТИ ПОДАРЯ

„Очите на тъгата са зелени“ – Селвер

Аз мога всичко да ти подаря.
Безумие и страст, любов и смисъл.
Но ти не се нуждаеш от това,
нуждаеш се да ме превръщаш в мисъл.

Нуждаеш се от сбъдната мечта,
която да прегръщаш в мигове красиви.
Която подарява ти мечтаните крила
и в миг забравяш земните си грижи.

Нуждаеш се от образ на жена,
в едно събрал и дявола, и ангела.
Нуждаеш се от огледалната душа,
в която своята душа да се огледа.

Нуждаеш се от моите добри очи,
в които греят светлините отразени.
Но виждаш, самотата в тях личи...
Ти знаеш, че „очите на тъгата са зелени“.

Нуждаеш се от моя стих и мойта ласка,
от моето доверие и женската ми обич.
От любовта ми, без условия и маска,
която дава свобода и мъдро ти говори.

Нуждаеш се от сродната душа,
която в мигове на самота да обладаваш.
Аз мога всичко да ти подаря,
но ти готов ли си, на мен любов да даваш...

МИСЛИ ОТ ЦВЕТА

Мисли от цветя ме преследват,
сред полето - цветна градина.
Като хавайски гердан от леи,
през главата мисъл премина.

Вдишах красота от цветята,
ароматът им в мене остана.
После издишах навън доброта
и се облякох в бяла премяна.

Мислите ми към тебе отлитат,
прегръщат те нежно и цветно.
Вдишваш ги и се усмихваш.
Доброта облада те за вечност.

РИСУВАМ

Рисувам върху сиво небе
слънце, със жълта боя.
Ще добавя още цветове,
да нарисувам после дъга.
Върху сивите клони бавно
рисувам със щрихи листа,
които много внимателно
ще оцветя със зелена боя.
Да има къде, да кацат птиците,
долетели отдалече на пролет.
Да не висят на припек по жиците,
а в клоните да пеят на воля.
Целия свят искам да оцветя,
да залича около мен сивотата.
Ще нарисувам и пъстри крила,
пеперуда ще полети над Земята.

КОКИЧЕТА

Кокичета ми подари,
аз бели перли имам.
В снега оставил своите следи,
кокичета ми набери през зимата.
А някога мечтаех за Париж,
шампанско и червени рози,
гердан от перли за престиж,
а на очите - очилата розови.
Бленувам днес за снежна белота,
земята нежно да покрие.
Мечтая за кокичета в снега,
букетче малко, твойта длан да свие.
Кокичета ми набери през зимата,
в снега оставил своите следи.
Аз бели перли имам,
кокичета ми подари.

БУКЕТ

Щом мъж на дама подари цветя,
светът ѝ става цветен и уханен.
Докосва нежни струни, сетива,
погалва с аромата им омаен.

И слънцето огряло в жълти рози,
отново стопля дните ѝ студени.
А стрък от нежни пъпки розови,
с усмивка разтопява устни ледени.

Езикът на цветята е вълшебен
и няма нужда от красиви думи.
Букетът за жената е потребен.
Мъже даряващи букет – неотразими.

ЛЮБОВ ОТ СВЕТИНА

АНГЕЛ-ПАЗИТЕЛ

Когато се връщам в красивите спомени,
ме гледат две кехлибарено топли очи,
които още пазят малки, зелени отблясъци
от слънчев лъч, отразен от морски вълни.

Дори след смъртта в сърцето те нося,
ефирно присъстваш около мен.
Щастлив си, когато на пясъка боса
гледам залеза, но мечтая за новия ден.

Щастлив си, когато отново се влюбвам,
когато нежно се усмихвам с очи.
Съкрушен си и душата твоя разкъсвам,
когато съм тъжна, а от очите вали.

Ти се превърна в мой ангел-пазител.
Бдиш над моя сън и моите мечти.
Искрено вярвам, че ще ги сбъднеш
и някой ден, в мен ще спре да боли.

ХРИЗАНТЕМА

Отдавна не харесвам хризантеми.
Цветя, които ми напомнят за смъртта.
Възпели са ги другите в поеми,
но цветни, те по черни гробове цъфтят.

Тъгата връщат винаги в душата ми,
и драскат като с нокти ситните им цветове.
Сълзите бликват от очите неочаквано,
отново миналото ми неистово зове.

Врълхлитат спомени, годините отминали.
Сезони слънчеви се сменят с мрачни дни.
Почитам с рози близките починали,
но от това не спира в мене да боли.

А днес очите ми от цвят се очароваха,
от слънцето изгряло в хризантема.
За миг плени ме тя със красотата си
и като другите..., превърнах я в поема.

ЖЕНА НА 50-СЕТ

ЖЕНА НА 50-СЕТ

На 50-сет жената е момиче,
но с опит да те закопае.
Все още пламенно обича,
за нежност и любов мечтае.

На 50-сет понякога е майка,
съпруга, домакиня подредена.
Друг път е бяла самодива,
с венец в косата разпиляна.

На 50-сет жената може всичко.
И с две и с двеста разполага.
В ума ѝ главно е едничко,
все повече любов да дава.

На 50-сет жената е красива,
ефирна, светла и сияе,
а същността на самодива,
по-важна роля почва да играе.

РОЖДЕН ДЕН

Рождените ти Дни са тези,
които ти напомнят за мечтите.
Несбъднатите ти копнежи,
като на филм минават пред очите.

Годините редиш една след друга,
нанизани, като гердан от раковини.
Заливат те като вълните на брега,
а после се оттеглят тихо и завинаги.

Рожденият ти Ден е пред вратата.
Почуква, чака ти да му отвориш.
Да, всяка възраст носи красота,
но твоята душа чрез теб говори.

Рождения си Ден ще пуснеш вътре,
а той отново ще ти подари година,
в която се редуват черно-бели дните.
Ту черен шоколад, ту пухкава сметана,

...като в торта на мечтите.

САМОТНАТА ЖЕНА

Седи на пейката самотната жена,
посреща изгреви и залези изпраща.
Пред необятното море, седи сама
и само приливи и отливи я радват.

Минават шумни двойки под ръка,
след тях деца, самотни минавачи.
Потръпвайки, загръща се с яка,
усмихва се, но във душата плаче.

И като нея, лунната пътека е една,
окъпана в море от багри и позлата.
Ще тръгне бавно по пътеката сама,
а Господ ще я води по водата...

ОЧИТЕ НА БЕЗДОМНАТА ЖЕНА

Очи ме срещнаха, очите на жена,
бездомна и покрита с дрипи.
Подминах я, но в миг стена ме спря,
стена, невидима за другите и за очите.
Усетих как ме гледаха очи,
побрали в себе си вселени,
очите на бездомните жени,
смирено обитаващи безвремие...
От нейните извираше тъга
и сякаш от света се бе изключила,
дори не бе протегнала ръка,
не просеше
и не натрапваше присъствие.
Очите ни се срещнаха за миг,
почувствах болка, състрадание,
в душата чух сподавен вик,
а дадох само малко подаяние...
Под дрипите ме гледаха очи,
от погледа струеше доброта,
просветнаха рекламни светлини
и чух гласа ѝ тих: „Благодаря!“

...

В нощта се срещнаха очи,
познаха се изстрадали души...

САГА ЗА ДВЕ ДУШИ

ЛЮБОВТА Е МАГИЯ

Не се заключвай в миналото ни,
а смело влез във мойто настояще.
Бисквити с ябълки, канела, мед.
Ти помниш ли рецептата за щастие?

Безумно влюбих се в душата ти,
а после в моя свят те омагьосах.
Вълшебствата са моите приятели,
но само със Любов магията работи.

В печален образ те превърнах, знам,
а исках да си слънцето в деня ми.
Да ме притискаш със любов и плам
към себе си, реално във съня ми.

Научи ме да бъда тишина,
да съм безплътна и незрима.
Но аз се слях със твоята душа
и като нея, много съм ранима...

ДВЕ СЛЕДИ

Две следи,
отпечатани в пясъка.
Две вълни,
ги отмиват завинаги.
Две звезди,
по-ярки от всякога.
Две сълзи,
падат тихо отронени.

Две съдби,
се срещат във времето.
Две очи,
потъват в други две.
Две мечти,
взривяват Вселената.
Две души,
летят окрилени.

Две книги,
съхраняват думите.
Две съдби,
просълзяват очите.
Две следи,
остават завинаги,
по две отъпкани,
съдбовни пътеки.

КЪМ СЕБЕ СИ ВЪРВЯ

СТРАННА

Отдавна разбрах, че съм странна
и за много приятели – неразбрана.
Попитах: Какво не ми е наред?
Веднага получих смислен отвіт.
Те на земята били стъпили здраво,
а аз за облаците съм си купила билет.
Да! Така ми е по-удобно.
Върху облак да си седя
и отгоре да гледам странно,
как земните водят война.
Война със себе си.
Война с приятели.
Война в семейството.
Война с мечтатели.
Полезно за вас е, да се замислите
и един ден като мене да полетите.
Усетихте ли? Гърбът ви заболя.
Причината е, че и на вас
започват да ви никнат крила.

ПРЕХОДНИ

Осъзнаваш ли колко сме преходни?
Днес сме тук, а утре ни няма!
Стъпките ни стават все по-есенни,
крачейки всеки ден по Земята голяма.

Слънцето днес щастливо изгря,
но утре облакът може пак да заплаче.
Ти в сълзи ли отново деня пропиля
или този път отказа да плачеш?

Усмихни се на слънцето в днешния ден!
Нека в душата ти светлината огрее.
Животът създава проблем след проблем,
ако своето щастие безразсъдно пилееш.

Наближават есенните ни делници.
С любов изживей ги – красива, голяма.
Не познавам щастливи самотници.
Тя, любовта, винаги ще бъде за двама.

Осъзнаваш ли колко сме преходни?
Днес сме тук, а утре ни няма!

НЕРАЗБРАНА

Поисках да се скрия от света,
към мен вратата здраво да залостя.
Защото знам, светът не ме разбра.
Отдавна тука чувствам се на гости.

Протягам двете си приятелски ръце,
с душата си и с мисъл го разбирам.
Светът не иска да ме разбере...
В ума му, някак трудно се побирам.

Светът до днес, така не ме разбра.
Протегнатата си ръка с тъга отпускам.
Не мога и не искам да се променя.
Дори на дявола ще се усмихвам.

Утробата ми женска не роди дете
и земната си връзка ще прекъсна.
Светът не може да ме разбере.
В по-светъл свят отново ще възкръсна.

КАЛЕЙДОСКОП

Върти се колелото на живота -
калейдоскоп от цветни стъкълца.
Ту слънце в жълтото просветва,
ту сивото напомня за мъгла.

Илюзии за миг си сътворявам,
светът изглежда многоцветен.
Красиви форми наблюдавам,
дъга и слънце, цветове на есен.

Калейдоскопът счупих вече.
Мъниста и стъкла се разпиляват.
Илюзии се пръскат на парчета,
с цвят на тъга и на забрава.

Събирам стъкълцата в шепа,
от тях отново фигури реда.
Щастливите ми дни са цветни,
а сивите изпълнени с тъга...

РАВНОСМЕТКА

На 2016-та

Откъсвам лист от календара
и в мислите си правя равносметка.
След Коледата свещите догарят,
последни дни годината изпраща.
А тя, оказа се вълшебна,
докоснах се до чудесата.
Ръка към мене ангелът протегна
и стихове написах за отплата.
Бях свикнала във малката си стая,
със Самотата да дяля постеля.
Тя бе за мен като сестрата,
с която тайните споделях.
Но Музата почука на вратата,
отворих ѝ, небрежно влезе.
Здрависа се със Самотата,
около масата и трите седнахме.
Стените се оказаха посоки,
таванът – космос необятен.
Прозорецът ми даваше простори,
от него виждах цветовете на дъгата.
И всеки ден променяше цвета небето,
а на перваза гълъбите кацаха.

Отвеждаше ме улицата до морето,
когато багри слънцето потапяха.
И ето ме накрая на годината,
емоции във стихове побрала.
Със суета и ёго се разминала,
че Любовта е Бог, разбрала.

СИНЯТА ПОРТА

СИНЯТА ПОРТА

Синята порта от моето детство,
един летен ден, осъмна сама.
До нея, стената едва се крепеше
и падаше на едри люспи варта.
Самотна, стоеше старата пейка.
Няма я вече бандата, малки деца,
нито бабите, събрали се на раздумка,
привечер, преди да падне нощта.
А някога тука, животът кипеше.
Децата играеха своите летни игри.
Разделяха се на стражари и на апашаи,
за всеки беше важно да победи.
Черницата стара единствен,
безмълвен свидетел,
като войник на поста стои.
Тя пази спомени още
за усмивки и детски мечти.
Синята порта от моето детство
е малко тъжна сега,
но тя ревниво пази своето наследство -
сини спомени от сини лета.

МАМА

За мен мама е нежност,
обич, любов, красота.
Големи зелени очи,
врата към красива душа.
Топла милувка от Рая,
скръб, сълзи и тъга.
Нежна усмивка в безкрая,
моя истинска сродна душа.
Много обич мама ми даде,
много болка от моята взе.
А преди да си тръгне ми рече:
"Ти си моето златно дете".
„Обичам те!“ тихо прошепна
в съдбовния ден на смъртта.
В очите за миг ме погледна
и в ангелски час отлетя.
Две големи зелени очи,
се превърнаха в светлина.
Любов от тях нежно струи,
виолетов мираж във съня.

ПРИКАЗКА ЗА ЛЮБОВТА ВЪЛК-ЕДИНАК

От дълбините на душата ми,
извира песен.
Легенда стара в клоните шепти.
Вълк-единак от глутницата
се отрекъл лесно,
но приютил вълчица,
в своя свят красив.
Вълкът сам бродел в тъмни нощи
и плячката си дебнел призори.
Върху снега оставял често дири –
червени, кървави следи.
На сутринта,
при своята вълчица се завръщал.
Нищо, че бил вълк-единак.
Той нежно с лапите си я прегръщал,
притискал я до вълчето сърце...
Така до мрак.
Една сама-вълчица,
за този вълк живеела, във самота.
Тя знаела как истински да го обича
и вrekла се до края, до смъртта.
Когато единакът-вълк обича,
остава верен в любовта,
но само на една вълчица,
обикнала на този вълк света.

СЛЕД ПРАЗНИКА

ЕНЪОВДЕН

Самодивско хоро танцувах в нощта,
бялата риза бавно се свлече.
С косите прикрих женската голота,
пълна луна с воал ме облече.
В ранни зори, омайни билки събрах,
за себе си да го омагьосам.
С кристална, изворна вода се полях,
смело огъня, после прескочих.
Тихо, на пръсти влязох в съня,
той се усмихваше нежно.
Сънувал бе самодивската красота.
Омагьосан, ще си остане вечно...

ХЕЛОУИН

Тази сутрин се събудих със дилема:
Тиква ли съм или Вещица сломена?
Маската за Хелоуин си сложих,
много майсторство във нея вложих.

Социални постове навсякъде чета,
против Хелоуин са вдигнали ръка.
Българските празници обичам,
но от чуждите не се отричам.

Празниците са създадени от хóра,
за които хуморът е радост и отмора.
А онези, дето влагат политика,
по-добре да сложат маска на Владика.

Затова с усмивка, всички ще помоля:
Днес празнувайте със скелети на воля!
Пътя с тиквени фенери осветете
и с бонбони, детските джобове
напълнете!

НАЗДРАВИЦА ЗА ЛЮБОВ

В кръчмата вино разливат мъжете,
Трифон Зарезан бурно празнуват.
Самотни жени препрочитат поети,
устните им чаша с вино целуват.

Шумна наздравица вдигат мъжете
за женската хубост, ума си опиват.
Красиви жени - сами под небето,
а мъжете в кръчмата за жени бленуват.

Наздравица за любов вдигаме всички,
но често по пътя се разминаваме.
Мечтите ни уж са едни и същи,
а в самотни наздравици пропиляваме.

ПРОШКА

Какво е прошката?
Изстрадана болка,
която се превръща в сълза.
От окото извира,
да те пречисти
от обидата, гнева и срама.

Какво е прошката?
Неистова сила,
която побеждава врага.
Справяш се лесно
с черна магия,
спираш всяка отровна стрела.

Какво е прошката?
Заслужена свобода,
която на себе си подаряваш.
За да можеш отново,
да обичаш света
и своята любов да даряваш.

Какво е прошката?
Безусловна любов,
която превзема сърцето
и кара очите да светят.
Любов, която душата разлиства.
Прошката е това, което пречиства!

ВДЪХНОВЕНИЕ

В СЪНЯ ТИ

Тихо влязох в съня ти, на пръсти.
Приседнах до теб, на тревата.
Пеперуда красива, ефирна и пъстра,
кацна грациозно върху косата.

Растеше плодно дърво наблизо,
с клони, с прасковен цвят обсипани.
Като розов дъжд върху нас,
нежен цвят заваля, посипа ни.

Взех дъх на пролет от тревата.
От пеперуда – криле, да пърхат в корема.
От цвят на праскова взех аромата.
Милувка от теб исках да взема...

ЦВЕТА НА ВИШНИТЕ

Когато стъпвам босонога по тревата,
а вишневият цвят над мен вали,
когато облак се прегръща със луната
и отразяват се в очите ми звезди,

изхвърля спомените на брега морето,
за слънцето след дъжд, за пролетта,
за цветната палитра на небето,
рисувала единствено за нас дъга.

Вървахме с теб под белоцветни вишни
и вдишвахме любов и красота.
Дърветата, облечени в одежди пищни,
помахваха със клоните на младостта.

Годините минават, сменят се сезони -
страстта на лятото, тъгата в есента,
студът от зимата, но всеки помни
цвета на вишните през пролетта.

НАЙ-ХУБАВИТЕ СТИХОВЕ

Най-хубавите стихове сънуваш,
валят над тебе като ярки звездопади.
От сън те будят и заспиваш,
едва когато мисълта извадиш.

Най-хубавите стихове докосват,
сърцето ти кърви, стрели забиват.
Душата ти във тях се разпознава ясно,
сълза блести и в стих се преоткриваш.

Най-хубавите стихове пробиват
тунели в мрак, до светлото обратно.
Строят мостове и стени разбиват,
към себе си те връщат многократно.